

Върка и Милчо разглеждат книжката съ хубавитѣ картинки

Пролѣтъ дойде.

Пролѣтъ дойде вече,
Радость пакъ наста,
Слънчице припече,
Растнатъ пакъ листа.

Пгънясти ргъчички,
Бгъблятъ по поле . . .
Ето лгъстовички
Пакъ ни сж дошле.

И подъ вгъта стргъха
Кацнаха у насъ,
Весело запгъха
Съ своя кргъшенъ гласъ.

В. Ив. Стояновъ

— ❧ СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА. ❧ —

Днесъ е май, дѣчица!

Чуйте какъ излеко плъска
Близката рѣчица,
Какъ подскача и се мѣта —
Днесъ е май, дѣчица!

Вижте какъ блѣщи прѣкрасно
Росната трѣвица,
Какъ люлѣ се, мирише,
Днесъ е май, дѣчица!

Отидете всички дружно
Въ гжстата горица,
Тамъ е мило и приятно —
Днесъ е май, дѣчица!...

Теменужковъ.

Нападнатъ

ази сутринъ Цвѣтко бѣ излѣзълъ въ градината. Майското слънце отопляваше на всѣкъждѣ. Цвѣтата изпущаха и пълнѣха въздуха съ приятна миризма. На всѣкъждѣ потънало въ зеленина. Славейчето, още отъ зори, извиваше кръшната си пѣсенъ и още продължаваше да пѣе. Безброй мушици и перурдки прѣхвъркатъ отъ цвѣтъ на цвѣтъ, отъ растение на растение. Весело, много весело е прѣзъ май, а най-вече въ градината и на полето Всичко се движи, всичко се радва . . .

Цвѣтко е малъкъ, но обича цвѣтата. Той отиваше отъ цвѣтъ на цвѣтъ, избираше най-хубавитѣ и си направи отъ тѣхъ единъ шаренъ, хубавъ букетъ.

Въ това врѣме въ градината пасѣха и нѣколко гжски. Цвѣтко поиска да си поиграе съ тѣхъ. Той се приближи до гжскитѣ и протегна ржка да хване едната. Ала гжскитѣ не искаха да се оставятъ да ги закачатъ и безпокоятъ. Тѣ се обърнаха всичкитѣ къмъ него, отвориха уста и се спусгнаха да го ханятъ

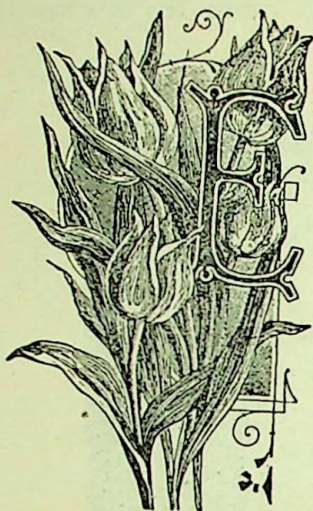
Цвѣтко се уплаши и започна да бѣга. Благодарение, че на близо бѣха вратата на градината. Той веднага се покачи на тѣхъ, за да се избави отъ нападателитѣ си

Една отъ гжскитѣ го хвана за обувката, ала

Цвѣтко се качи по нагорѣ и тѣ вече не можахъ да го достигнатъ.

Слѣдъ малко гѣските се отдалечиха и отидоха да си пасатъ. Цвѣтко набързо слѣзе, взема си букетчето и по скоро избѣга въ къщи.

В р а б ц и.

то какво разправя за врабци-
тѣ единъ ученъ французинъ.

„Азъ почнахъ, прѣди нѣ-
колко години, да храня врабци-
тѣ, които дохождаха въ гради-
ната ми. Тѣ се приучиха да се
приближаватъ при мене и бър-
зо да взематъ отъ ржката ми
храната, която имъ подавахъ.

Малко по малко азъ почнахъ да ги разпоз-
навамъ едно отъ друго и имъ дадохъ имена.
Отъ тогава и тѣ свикнаха съ мене и ме запо-
мниха. Азъ вече се намирахъ между истински
приятели, между сжщества винаги признателни
и готови да изкажатъ радостъта и обичъта си.
Скоро слѣдъ това почнаха да се качватъ по рж-
цѣтѣ и колѣнѣтѣ ми. Съ една дума, тѣ се опи-
томиха.

А слѣдъ нѣколко врѣме, числото на позна-
титѣ ми врабци се увеличи и сега тѣ сж около
четиредесетъ. Ето имената на нѣкой отъ тѣзи
ми приятели:

Николо всѣка сутринъ дохождаше да ме по-
срѣща и кацаше право на ржката ми. Прѣзъ
зимата не можахъ да отивамъ въ градината, за-
щото излизахъ отъ работа почти въ тъмно, въ
6 часа вечеръта. Единъ день, прѣзъ мѣсець ап-
рилъ, дойде ми на умъ да мина за у дома прѣзъ

друга улпца. Но какво бѣше очудването ми, когато *Николо* ме позналъ между толковато минувачи и дойде та кацна на ржката ми.

Тото бѣше направилъ гнѣздото си въ едно дърво на улицата. Когато нѣкой день не го видѣхъ, азъ отивахъ при дървото и извиквахъ: „Тото! Тото!“ и той излизаше отъ дупката и идеше да си вземе порцията.

Дървенъ кракъ, отиваше на всѣкъ дѣнь, гдѣто му покажахъ съ прѣста си.

Маргарита ми доведе три малки. Отъ начало тя имъ посѣше залѣкчета, които ѝ давахъ, но

послѣ ги научи да кацатъ на ржката ми. Сега вече сме много добри приятели.

Борзъ, Бириби, дѣдо Францъ и много други врабци се покоряватъ на най-малкия знакъ и безъ колебание дохаждатъ при мене да си взематъ порцията всѣкога, когато ги повикамъ.

Въобще, азъ намирамъ, че врабците сж умни, наблюдателни и паметливи; много сж прѣдпазливи, но и лесно се вдаватъ щомъ имъ се спечели довѣрието.

Имаше едно старо врабче, което една *вечеръ* не искаше да ме остави, когато всички други си бѣха отишле.

Друго едно врабче се оставяше да го хвана съ ржка. Туряхъ го на земята и пакъ го вземахъ.

Третото стоеше спокойно на ржката ми, да же и когато не ядеше; гледа на лѣво и на дѣсно, слуша какво казвамъ, съ една дума, стои като у дома си.

Ако почна да чета вѣстникъ, врабците си отиватъ: не се вижда ни едно. Сгъна ли случайно вѣстника, още не съмъ го турилъ въ джеба си и, двадесетъ или тридесетъ врабци сж вече при мене, безъ да съмъ ги викалъ или да съмъ имъ далъ знакъ. Тѣ ме гледатъ, наблюдаватъ ме отъ далече.

Ако говоря съ нѣкого на улицата, на всѣко махане на ржката си дохажда и каца на нея по едно врабче.

Но най-забѣлжително е, че всѣко птиче, което извикамъ, съ много голѣма бързина дохажда и си взема залъкчето.

Има три или четири врабчета, които виж-

датъ, че се прѣструвамъ ужъ че ще ги ударя и тѣ никакъ не се страхуватъ“.

Както виждаме, врабцитѣ сж умни и признателни много повече отъ колкото можемъ да си мислимъ. Тѣ помнятъ стореното имъ зло или добро. Така можемъ да си обяснимъ, защо врабчето, като види възрастень човѣкъ не мръдва отъ земята, а като види дѣте, мисли че е на безопасно мѣсто само на стрѣхата: то вече знае отъ опитъ, че дѣтето ще му прати нѣкой камѣкъ.

Ето защо, млади читатели, вмѣсто да гонимъ врабцитѣ и да имъ ризваляме гнѣздата, най-хубаво ще бжде, ако постѣпимъ като този французинъ: да хранимъ врабцитѣ, които дохаждатъ у насъ, да ги не безпокоимъ и така да си спечелимъ едни добри приятели.

Моята сестричка.

1.

*Много си обичамъ
Моята сестричка,
Че е все засмѣна
Ако и мѣничка.*

2.

*А е много малка —
Нѣма оцъ годинка,
По намъ е обична,
Че ни е саминка.*

3.

*Денемъ си играемъ
Весели играчки
Радостни, доволни,
Ако и самички.*

4.

*Вечеръ пакъ съсъ нея
Лѣгаме при мама,
И дордѣ заспиме
Пакъ играемъ двама.*

5

*Гладя ѝ косата,
Милвамъ ѝ лицето.
Тя пѣкъ салтъ препка,
Щити ми лицето.*

6.

*Име има кратко,
Лесно се изрича,
Име малко, сладко —
Вѣрка се нарича.*

Ст. Г. Къосевъ.

Едно голѣмо нещастие.

Прѣди нѣколко врѣме въ Франция, въ ка-
менено-въглената мина *Курьеръ* се е случило
едно много голѣмо нещастие. Работниците, като
сж работили вжтрѣ въ галериитѣ, подпалилъ се
въздушния газъ, който се образува отъ каме-
нитѣ вжглища, и станало силно избухване: съ-
борила се прѣстѣта и пластоветѣ отъ вжглища
върху работниците и ги затрупало. Много отъ
тѣхъ станали жертва Работниците биле по-
вече отъ 200 души.

Сполучили случайно да се избавятъ само
нѣколко работника, които биле малко по настра-
на. Слѣдъ избухването входоветѣ на мината се
запушили. Вжтрѣ било задушливо и влажно. Отъ
затрупанитѣ работници останали живи само 20
души. Тѣ тръгнали да се скитатъ въ тъмнината
изъ галериитѣ, като прѣминавали по мъртвитѣ
тѣла на другаритѣ си дано намѣрятъ изходъ и
се спасятъ . . . Работниците прѣдвиждали своята
смъртъ, понеже сж нѣмали храна.

Тѣхенъ водачъ и утѣшителъ е билъ работникътъ *Неми*. Той ги раздѣлилъ на двѣ групи, по 10 души, но да бѣдатъ въ свръзка, за да търсятъ изходъ. Скитали се изъ тъмнитѣ галерии 10 дена безъ храна, безъ вода, безъ въздухъ . . . Горкитѣ! Тѣ сж биле отчаяли прѣдъ гладната смъртъ, когато ненадѣйно намѣрили малко овесъ, който служилъ за храна на конетѣ . . . Хранили се съ него нѣколко дена, а сжщо и съ кори отъ дървета. Но колко е била голѣма радостъта имъ, когато слѣдъ нѣколко врѣме тѣ намѣрили единъ умрѣлъ конъ, който се вече вмирисалъ! . . . Това гнило месо имъ служило за храна. А вода сж пиели отъ капкитѣ и влагата що имало по каменовжгленитѣ пластове.

Неми не се отчайвалъ. Той продължавалъ да утѣшава работницитѣ и да ги води.

Най-сетнѣ, слѣдъ десетъ дни, тѣ наближили къмъ единъ изходъ. Започнало да имъ полѣхва прѣсенъ и чистъ въздухъ. Тѣ се много зарадвали . . . И наистина, слѣдъ това сж излѣзли до единъ изходъ, гдѣто разкопавали, да отворятъ галериитѣ и да помогнатъ на нещастнитѣ работници . . .

Спасили се само 13 работника, а седемтѣхъ се изгубили и останали изъ галериитѣ. Тѣ били всички ослабнали и болни, отъ не добрата храна и вода. Отъ тѣхъ само *Неми* е билъ по бодъръ и разказалъ за всичко що прѣкарвали нѣколко дена въ тъмното подземие.

Хоро.

Нашитѣ дѣчица малки :
— Недка, Любенѣ и Боянка —
Чудно хоро сѣ извили
Тамо, всрѣдѣ оназѣ полянка.

Тѣхнитѣ лица червени
И смѣхътѣ имѣ, ги издаватѣ,
Че сѣ радостни, честити
И че въ щаст'е всички плаватѣ.

Араби.

Отечеството на арабитѣ е *Арабия*—една страна отъ западна *Азия*. Арабия е равна и пѣсѣчлива страна. Има всичко двѣ планини въ сѣверозападната си часть. Тѣ сж извѣстнитѣ въ свещената история, *Синай* и *Хоривъ*.

На планината *Хоривъ* Мойсей е видѣлъ кжпината, която горѣла и неизгарѣла, а на планината *Синай* получилъ 10-тѣхъ заповѣди, кога е прѣвождалъ евреитѣ прѣзъ пустинята.

И рѣкитѣ сж малко въ Арабия. Колкото сж, тѣ текатъ въ сѣверозападната ѣ часть, гдѣто е планинска.

Останалата часть отъ Арабия не е нищо друго освѣнъ една безкрайна и напълно пѣсѣчлива *пустиня*, въ която духа постоянно горещиятъ вѣтъръ, нареченъ *Симумъ*. Крайморскитѣ мѣста, обаче, сж много плодородни. Тамъ обработватъ много ароматични (хубаво които миришатъ) растения и подправки за ястиета, като: черъ пиперъ, бахаръ, кафе, алоево дръвце, балсамово дръвце, кокосова палма, нарово дръвце и пр. Обработватъ и памукъ.

Въ Арабия се вѣдятъ най-добрата въ свѣта порода *коне*, наречени *арабски*, но самитѣ араби употребяватъ повече *камилитѣ*. Като домашни животни, отгледватъ още биволи и овци. Овцитѣ имъ не сж като нашитѣ, а сж по голѣми и главно съ широки и дебели опашки. А пустинята е пълна съ свирѣпи животни и врѣдни наеѣкоми.

Арабитѣ се считатъ потомци на *Исмаила*, Аврамовъ синъ, и се числятъ къмъ *семитическото* племе. Тѣ сж дребни, сухи и възчерни хора. По

характеръ сж строги, но могатъ да се възпитатъ по добръ

Но макаръ и строги, ако имъ се отиде въ дома, приематъ много добръ човѣка. Както сж прѣдставени въ картинката ни, вижда се че прѣкарватъ повече като войници постоянно въоръжени съ копия. Често нападатъ на керванитѣ въ пустинята и ги ограбватъ.

Живота имъ е напълно скитнически. Живѣятъ на отдѣлни племена и се подчиняватъ само на своитѣ *шехове* или *старци*.

Днесъ всички араби сж неучени и невѣжи. Но биле сж едно врѣме по събуденъ и развитъ народъ. Историята ни казва, че и тѣ сж имали учени хора — поети, философи, математици и естественици, които изучавали всичко въ свѣта. Числата, съ които днесъ пишемъ, сж измислени отъ тѣхъ. Много нѣща отъ тѣхъ сж прѣминали у насъ.

Арабитѣ повечето сж били свободни и независими. Само въ врѣмето на римския царь *Траянъ*, римлянитѣ сж прѣвзели една малка частъ. Но въ 7 вѣкъ, кога се появилъ *Мохамедъ* и основалъ мохамеданската вѣра, Арабия се усилила и нарастнала бърже. Тя обемала тогава освѣнъ цѣла вжтрѣшна Арабия, но и *Сирия*, *Египетъ*, *Персия*, сѣвер. *Африка* и *Испания*. И Франция даже се заплашвала по едно врѣме.

Но отъ 750 год. слѣдъ Христа тая обширна арабска държава се разпада. Мавритѣ се отеглиха и заживѣха самостоятелно въ Африка, а турцитѣ завзеха и владѣятъ и днесъ още сжтинска Арабия.

ОТГАТНЕТЕ.

Анка.

Който може да отгатне
И да каже тукъ безъ срамъ,
Що държа въ ржка си, нему
Половинката ще дамъ.

Савчо. — Захарче!

Анка. — Не е!

Жейна. — Петаче!

Анка. — Не позна!

Иванчо. — Яйченъ кравай!

Анка. — Ще ти се кравай!

Савчо. — Е, ножченце е, то се знай!

Анка. — Не е, не е!

Иванчо. — Топченце не е ли?

Анка. — Зеръ не е!

Жейна. — Кажи, бѣ како!...

Анка.

Ахъ, че никой не отгатна
Само сбърчихте лице.
Ето вижте нѣ въ ржка ми
Има шарено яйце.

В. Ив. Стояновъ.

Въ С о ф и я.

а другия день пакъ излѣзохме изъ града. Тате каза, че ще отидемъ на разходка въ „*Князь Борисовата*“ градина. Тя се намира на изтокъ отъ града.

Минахме покрай едно малко площадче. Въ срѣдата е запазено едно полусрутено здание. Едва се забѣлѣзва, че това е *черкова*. Ние се приближихме при тази стара святиня. Отъ вънъ зданието е съборено и тукъ тамъ обрасло съ мъхъ и трѣва. Тате ми каза, че тази черкова се казва „*Св. София*“.

Тя е много стара черкова, доста голѣма, правена прѣди турцитѣ да дойдатъ да ни завладятъ. Тѣ отъ послѣ сж я прѣвърнали на джамия, а слѣдъ освобождението ни, тя се пази като *старина*. Влѣзохме вътрѣ. Всичко срутено и развалено. Само нѣколко икони, турнати на мѣстото, гдѣто е билъ *иконостаса*, и нѣколко западени свѣщи, напомва, че това е стара черква. Свещеникътъ, който пази черковата, дойде при насъ и ни каза нѣколко думи за историята на тази бѣлгарска святиня. Ние му благодарихме и продължихме пѣтя си.

Като прѣминахме една улица, излѣзохем на друго площадче, близо до държавната печатница.

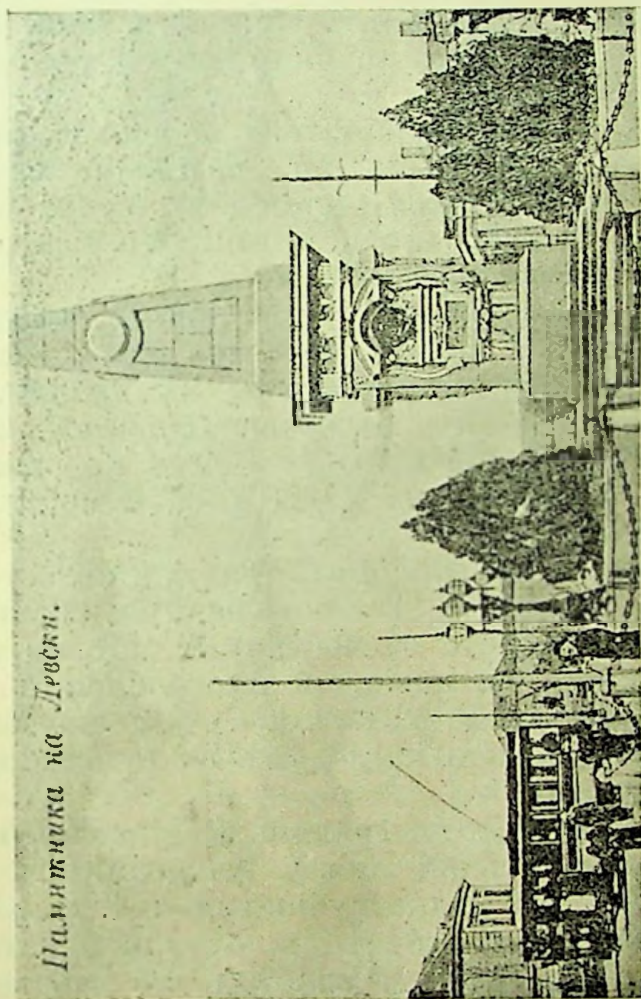
Прѣдъ насъ е паметника на *Василъ Левски*. Кой ли българинъ не знае кой е *Василъ Левски*!... Той е апостолътъ на българската свобода; той е онзи великъ българинъ, който прѣзъ 1872 год., прѣзъ мѣсецъ февруарий, увисна на бѣсплката

за свободата на нашия народъ Дълги години той се скиталъ бездоменъ, отъ градъ на градъ, отъ село на село, да буди роба да възтание и да се избави отъ турското робство.

Турската власть го дирела на всѣкъждѣ, да прѣмахне този опасенъ човѣкъ. Най послѣ е

билъ прѣдаденъ и уловенъ, когато е пощувалъ
въ едно ханче, близо до г. Ловечъ, и отъ тамъ
закаранъ въ София. На това сжщото мѣсто е
билъ убѣсенъ

Послѣдната му изповѣдь прѣдъ свещеника е била: „Азъ умирамъ за свободата на милото ми отечество. Дано другитѣ бѣдатъ честити да я дочакатъ“.

Ето днесъ свободна Бѣлгария е отдала заслуженото на този неуморимъ борецъ, като му сѣ издигнали паметникъ. Още по хубавъ паметникъ ще се направи за напрѣдъ въ родния му градъ *Карлово*.

Паметникътъ е гранитенъ и доста красивъ. Отъ прѣдъ е *бюстътъ на апостола мъченикъ*, а отъ другитѣ страни е написано кога е роденъ и убѣсенъ. Отъ страни паметникътъ е заграденъ съ единъ дебелъ синджиръ.

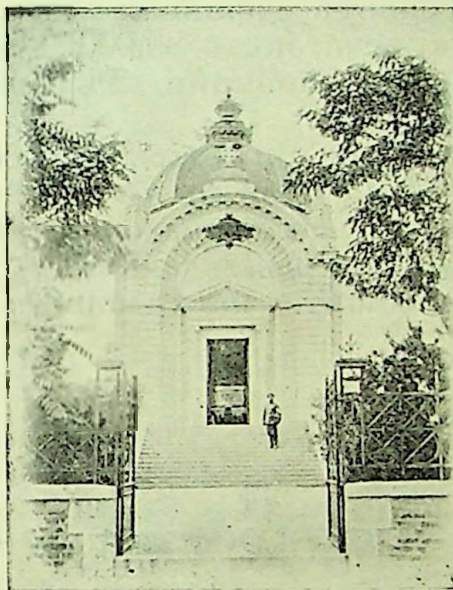
Слѣдъ малко ние наближихме градината „*Князь Борисъ*“. Прѣдъ нея има едно доста голѣмо езеро, а прѣдъ входътъ на градината — единъ мостъ, който се казва „*Орловия*“ мостъ. Отъ двѣтъ страни на моста има по два разперени, голѣми орли. Отъ това и мостътъ се казва „*Орловъ*“.

Влѣзохме въ градината. Тя е много голѣма и хубаво залѣсена. Такава градина надали има другагѣ въ нашето отечество. А още по на изтокъ отъ нея, сѣ насадени много борови дрѣвчета и образуватъ цѣла гора. Азъ не можахъ да се нарадвамъ и нагледамъ на красивата тази градина.

На връщане отъ градината минахме покрай *мавзолея*, гробътъ на Князь Александъръ I.

Това е едно малко хубаво здание. Пазачътъ, единъ старъ фелтфебелъ, ни отвори и ний влѣзохме вътрѣ. Тукъ е гробътъ на първия ни князь, съ всичкитѣ вѣнци, цвѣтя, ленти и пр

На другия день отидохме и въ зоологическата градина на княза. Тукъ разгледахме всичкитъ животни и птици, които ги има по часъ, натъкмени въ хубави жилища. Има и много животни доведени отъ други страни.

Ходихме и въ народния музей, гдѣто сж събрани различни старини. Управителя на музея ни показа камъни, съ надписи, намѣрени въ околността на гр. Прѣславъ, останали отъ врѣмето на царь Омортага и Крума. Има и много хубави статуи.

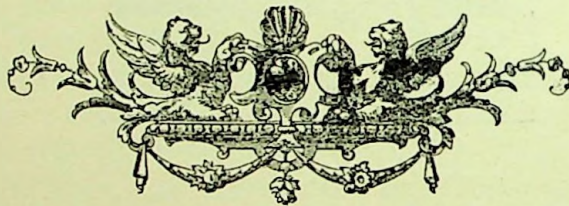
Въ околността на София има много мѣста за разходка. Ходихме въ с. *Княжево*. Това е едно хубаво село, разположено въ политѣ на *Витоша*.

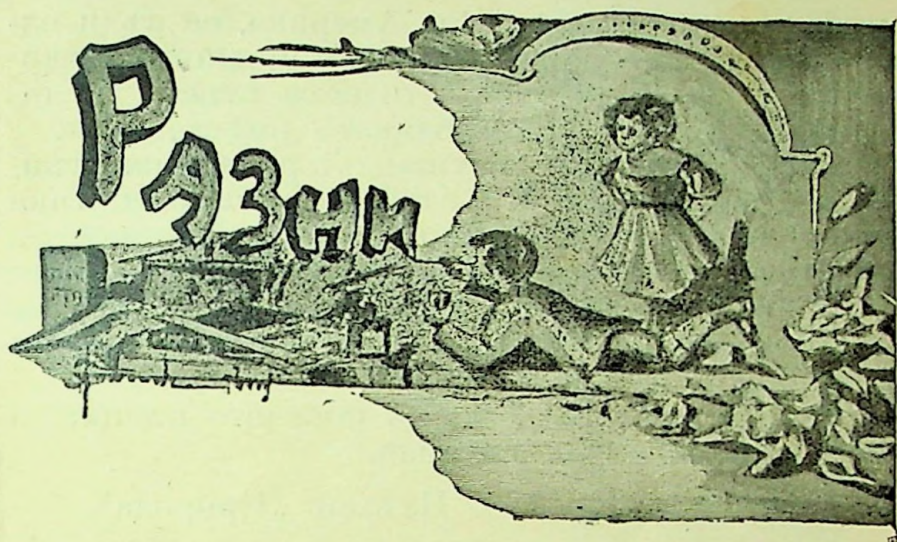
въ една прѣкрасна мѣстность. Тука е лѣтната разходка на софийци, На всѣкъждѣ има градини и мѣста за разходка. Има и една хладка минерална баня

По на изтокъ е селото *Бояна*, съ водопада надъ селото, който се вижда отъ далечъ. И това е едно отъ хубавитѣ софийски села.

София има вече около 80,000 души жители. Тукъ има много чиновници. Търговията сѣщо е доста развита.

Азъ нѣма да ви описвамъ подробно всичко което видѣхъ. Има още много интересни нѣща въ София. Желая само, драги читатели, всѣки отъ васъ да отиде и разгледа *София*. Идете, идете и се понарадвайте на красивата българска столица.

1. **Старостъта на книгата.** За пръвъ пѣтъ книгата е била изпамфрена отъ *Китайцитѣ*. Отъ тамъ послѣ сѣ я прѣнесли въ Европа. Единъ ученъ човѣкъ — *Свено*, намѣрилъ една китайска книга отъ 250 година прѣди рожд. Хрпстово. Другъ единъ ученъ пѣтешественикъ е намѣрилъ китайски рѣкописи останали 1700 година прѣди Христа

2. **Заразяване чрѣзъ мухитѣ.** Единъ американски лѣкаръ доказва, че мухитѣ сѣ най-опаснитѣ разносачи на различнитѣ заразителни болести. Най-първо тѣ сами се заразяватъ, най-вече въ болницитѣ, или като ходятъ по умрѣлитѣ гниещи животни, гдѣто най-много обичатъ да кацатъ.

Ето защо тия животни трѣбва да се изтрѣбватъ, или изпѣждатъ отъ жилищата на хората.

3. **Риба употрѣбявана вмѣсто свѣщъ.** Въ голѣ-

митѣ рѣки на *Канада*, сѣв Америка, се вѣди една дребна риба, която на гледѣ прилича на червената риба. Тази риба е толкова тлъста, че тамошнитѣ хора я употрѣбляватъ вмѣсто *свѣщъ*.

За тази цѣль тѣ изсушаватъ рибата на слънце. одиратъ кожата ѝ и отрѣзватъ главата. Така приготвения трупъ втикватъ въ свѣщника, съ опашката на горѣ, и го запалятъ. Рибата догаря до край. като обикновена свѣщъ. Тя изпуска жълто-червенъ пламъкъ и много сажди. но гори много ясно.

Въ канадскитѣ села, въ повечето кѣщи, не употрѣбляватъ друго свѣтило.

Изъ сп. „Природа“.

Редактира: Н. Михалевъ.

Малкия Цвѣтю се пробужда отъ сънъ. Сестричето му съ нетърпение го чакало и отива да го прѣгърне и цѣлуе.